

Arrest

nr. 243 159 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van etnische origine Pashtoun te zijn en een soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Khwara, gelegen in het district Khogyani, provincie Nangarhar. Uw paternale oom, die later bij een raketaanval op zijn voertuig in 1394 of 1395 (gregoriaanse kalender: maart 2015- maart 2017) om het leven kwam, was commandant bij het leger en moedigde u aan om aan te sluiten bij het leger. U deed dit toen u 21 of 22 jaar oud was en werd tweede luitenant na de nodige opleidingen. Van 1389 (gregoriaanse kalender: maart 2010-maart 2011) tot 1393 (gregoriaanse kalender: maart 2014-maart 2015) werkte u op de basis FOB Airborne in Maidan Shahr in de provincie Maidan Wardak. U werkte er aanvankelijk als commandant van een technisch peloton. U werd gepromoveerd tot kapitein en werd dan hoofd van het Swad Alef departement, dat instaat voor

preventie van infiltratie door de vijand. Later werkte u tijdelijk vijf maanden in het coördinatiekantoor in Logar als logistiek officier. Vervolgens werkte u tot uw vertrek in 1396 (gregoriaanse kalender: maart 2017- maart 2018) op de basis in de provincie Paktya, waar u hoofd van het Swad Alef departement was.

De taliban van uw regio van herkomst kwamen te weten dat u bij het leger werkte. Toen u naar huis ging, vertelde uw familie dat de lokale talibancommandant Qari Omar naar u was komen vragen, dit was eind 1395 (gregoriaanse kalender: maart 2016-maart 2017) of begin 1396 (gregoriaanse kalender: maart 2017-maart 2018). De taliban kwamen twee of drie keer naar uw dorp. Daarna ging u minder vaak naar huis en verbleef u telkens maar één of twee nachten thuis. Qari Omar zei aan uw vader dat u moest stoppen met uw werk en dat u moest terugkeren naar het dorp. Hij gaf dezelfde boodschap aan uw vaders oom, wiens zoon voor de verkeerspolitie werkte in Jalalabad. Uw vaders neef verhuisde uit vrees met zijn gezin naar Jalalabad, maar hij werd ook daar nog bedreigd. Na de dood van Qari Omar werd hij vervangen door zijn neef Mufti. Op een dag nam Mufti uw vader mee. De volgende dag drongen de dorpsouderen aan bij de taliban op de vrijlating van uw vader, die een onschuldige man was. Uw vader werd dan vrijgelaten. Vier tot vijf dagen later bezorgde Mufti een dreigbrief aan uw vaders oom en aan uw familie. Na ontvangst van deze dreigbrief besloot u op uw werk te blijven en niet meer naar uw dorp te gaan omdat uw leven daar in gevaar was. U had niet genoeg geld om een woning te huren in Jalalabad en besloot het land te verlaten op aanraden van uw maternale oom. U vloog van Kabul naar Iran met uw eigen paspoort en reisde verder op illegale wijze over land naar Europa. U kwam aan in België op 16 september 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 20 september 2018. Vier tot vijf maanden na uw aankomst in België vernam u dat uw vaders neef gedood was door gewapende mannen in Jalalabad.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), legerbadge, toegangsbadge van de legerbasis, rijbewijs, een certificaat in verband met uw promotie tot kapitein, 12 certificaten in verband met uw werk en werkopleidingen, een certificaat van uw oom, een dreigbrief, 6 foto's van uzelf, een envelop en een geheugenstick met videomateriaal van uw huwelijk en de moord op uw vaders neef. U legde tevens kopieën neer van 16 foto's van uzelf, uw oom en uw neef, bankuittreksels, een krantenartikel over de dood van uw oom en de taskara's van uw vrouw, kinderen, vader en oom.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. U verklaart niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omdat u vreest gedood te worden door de taliban (CGVS, p. 18). U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst zijn er een aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde bedreigingen en problemen aantasten. Zo is het opmerkelijk dat u, nadat de lokale taliban te weten gekomen waren over uw werk en de talibancommandant Qari Omar herhaaldelijk naar uw woning was gekomen en navraag naar u gedaan had bij uw familie, toch nog het risico nam om herhaaldelijk naar huis te gaan (CGVS, p. 17). Dat u via een alternatieve weg naar huis ging zonder iemand te informeren en maar één of twee nachten thuisbleef, vergoelijkt dit niet (CGVS, p. 17, 20). De houding van de taliban ten aanzien van het Afghaanse leger is algemeen gekend in Afghanistan, het is dan ook opmerkelijk dat u als militair die persoonlijk gezocht werd door de lokale taliban van zijn regio het risico zou nemen naar huis te gaan in deze omstandigheden, zelfs met enige voorzorgsmaatregelen.

Voorts is het opmerkelijk dat er voor zover u weet geen verdere gebeurtenissen omtrent uw problemen geweest zijn na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 19, 20). U bent in contact met uw familie, zo sprak u nauwelijks twee dagen voor het persoonlijk onderhoud nog met uw familie (CGVS, p. 14), bijgevolg kan verondersteld worden dat u op de hoogte zou zijn van eventuele verdere ontwikkelingen. Mufti is nadat de dreigbrief bezorgd echter niet meer naar uw huis gegaan, zo zei u. Gevraagd of u indicaties hebt dat u nog steeds gezocht wordt door de taliban, verklaarde u dat ze wellicht weten dat u het land verliet, gezien ze niet meer naar uw huis en dorp gekomen zijn (CGVS, p. 19, 20). Dit is echter een hypothese die u niet verder onderbouwt. Het is weinig aannemelijk dat de taliban eerst actief op zoek waren naar u en daarbij herhaaldelijk navraag deden naar u bij uw familie,

en vervolgens, nota bene nadat ze een dreigbrief met een laatste waarschuwing bezorgd hadden (CGVS, p. 19), niet meer naar uw huis kwamen. Het CGVS wijst er dan ook op dat het ontbreken van verdere ontwikkelingen niet noodzakelijk het gevolg is van het feit dat de taliban weten dat u in het buitenland verblijft. Een meer plausibele verklaring is dat de taliban noch voor uw vertrek uit Afghanistan, noch na uw vertrek op zoek waren naar u.

Hoewel het CGVS niet in twijfel trekt dat u ooit voor het leger gewerkt hebt, zijn er aantal elementen die ernstige twijfels oproepen omtrent uw bewering tot vlak voor uw vertrek in het Afghaanse leger gewerkt te hebben. U legt weliswaar uw legerbadge, toegangsbadge van FOB Airborne, militair rijbewijs, document met betrekking tot uw promotie tot kapitein, verscheidene certificaten met betrekking tot uw werk en werkopleidingen, foto's van uzelf en kopieën van bankuittreksels neer, maar er dient opgemerkt te worden dat het merendeel van deze documenten van enige tijd voor uw vertrek dateert. De bankuittreksels dateren weliswaar van kort voor uw vertrek, maar hebben een beperkte bewijswaarde aangezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. Met betrekking tot de certificaten dient opgemerkt te worden dat het meest recente certificaat dateert van augustus 2014. U verklaarde zelf dat de meest recente documenten met betrekking tot uw werk uw promotiekaart en militaire identiteitskaart (badge met afgiftedatum 16/08/2015) zijn die beiden van 1394 dateren (gregoriaanse kalender maart 2015-maart 2016) (CGVS, p. 12). Daarna zou u geen documenten meer gekregen hebben en zou u ook geen opleidingen meer hebben gevolgd (CGVS, p. 12). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u de laatste jaren van uw werk bij het leger geen enkel document ontvangen zou hebben en geen enkele opleiding gevolgd zou hebben. Dit doet het vermoeden rijzen dat u eerder dan aangegeven stopte met uw werk bij het leger, wat dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen omwille van uw werk bij het leger kort voor uw vertrek aantast. Sommige van de certificaten vertonen bovendien dubieuze kenmerken. Zo is uw foto op verscheidene van de certificaten eenvoudigweg een uitgeknipte geprinte foto op amateuristische wijze op het certificaat gekleefd, soms zelf met de vermelding "jpg" erop, waardoor twijfels ontstaan omtrent de authenticiteit van deze documenten. Dit alles roept bijgevolg twijfels op omtrent de periode en/of aard van uw tewerkstelling bij het leger.

Ook uw Facebookprofiel wijst erop dat u mogelijk ander werk deed voor uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat u maar één Facebookprofiel hebt of gehad hebt, dit op naam van O.A.K. (...) (CGVS, p. 4). Toen u tijdens het onderhoud een Facebookprofiel op naam van O.B. (...) werd getoond, erkende u dat uw foto's te zien zijn op dit profiel, maar ontkende u dat het uw profiel was (CGVS, p. 15, 16). U verklaarde dat het profiel mogelijk door een vriend van u in Griekenland werd gemaakt (CGVS, p. 16). Het CGVS confronteerde u met het feit dat het profiel minstens in 2016 in gebruik was, wat voor uw verblijf in Griekenland was, maar uw reactie hierop was enkel een herhaling dat u het profiel niet gebruikte (CGVS, p. 16). U zei dat mogelijk een collega van het leger of een familielid van u dit profiel maakte, en dat zoiets veel gebeurt om meer "likes" en commentaren te krijgen (CGVS, p. 16). Dit houdt echter geen steek, gezien het profiel vol met foto's van u staat en u zonder aarzelen heel wat personen in de vriendenlijst van het profiel kon identificeren (CGVS, p. 16). Alles wijst er bijgevolg op dat dit uw eigen Facebookprofiel is en dat u de intentie had om dit profiel verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Op dit Facebookprofiel is onder meer een foto van uzelf gekleed in een kostuum met das te zien, gepost op 22 augustus 2016 (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd naar de omstandigheden waarin deze foto genomen werd, verklaarde u dat de kledij een geschenk was van een [buitenlandse] vrouwelijke adviseur en dat u deze kledij droeg toen u samen met uw zoontje naar het verjaardagsfeestje van die vrouw ging dat gehouden werd bij de inlichtingendienst in Kabul (CGVS, p. 16, 17). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u een dergelijk cadeau zou krijgen van een vrouwelijke adviseur en dat u met uw zoontje naar een dergelijk feestje op de inlichtingendienst in Kabul zou gaan. Dit onaannemelijke verhaal met betrekking tot de foto in combinatie met de vaststelling dat u poogde dit Facebookprofiel verborgen te houden doet vermoeden dat er een andere verklaring is voor de foto, bijvoorbeeld dat u in Afghanistan nog een andere job dan militair hebt uitgeoefend.

Met betrekking tot het Facebookprofiel op naam van O.B. (...) dient nog opgemerkt te worden dat O.B. (...) de naam is die u opgaf bij registratie in Griekenland (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u die naam nooit gebruikte in Afghanistan en dat u die naam opgaf in Griekenland omdat u er niet wou blijven. Dat de naam op dit bewuste Facebookprofiel dezelfde is als de valse naam die u zou opgegeven hebben in Griekenland is opmerkelijk en doet vermoeden dat dit wel een naam is die u in Afghanistan gebruikte en dat u deze trachtte verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Uw Facebookprofielen ondermijnen voorts de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U verklaarde dat u met behulp van een tolk uw Facebookprofiel op naam van O.A.K. (...) maakte toen u in Paktya werkte en dat u foto's van uzelf in uniform deelde op Facebook (CGVS, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat u enerzijds uw werk bij het leger geheim hield en aan dorpelingen vertelde dat u als job voor bloemen en vazen zorgde in een huis en anderzijds foto's van uzelf in uniform publiceerde op uw

Facebook met uw eigen naam (CGVS, p. 13). Dat u toen niet dacht dat mensen u zouden vinden via Facebook is een weinig overtuigende verklaring, dergelijke naïviteit stemt niet overeen met uw profiel en de door u beschreven voorzorgsmaatregelen ter bescherming van uw veiligheid (CGVS, p. 13). Overigens dient opgemerkt te worden dat er zelfs ten tijde van uw onderhoud bij het CGVS nog heel wat foto's van uzelf als militair publiek zichtbaar waren op uw Facebookprofiel (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Het CGVS merkt voorts op dat ook op het profiel op naam van O.B. (...), waarvan om bovenvermelde redenen aangenomen kan worden dat het uw profiel is, foto's van uzelf in uniform gepubliceerd voor uw vertrek uit Afghanistan publiek zichtbaar zijn (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier).

Uw verklaringen omtrent uw reis overtuigen ook niet. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit over een paspoort beschikte en dat u over land van Afghanistan naar Iran reisde alvorens verder te reizen richting Turkije en Europa (verklaring DVZ, vraag 28, 37). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u met uw eigen paspoort en een visum van Kabul naar Iran reisde per vliegtuig (CGVS, p. 20, 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u eerst dat deze vragen u niet gesteld werden bij het eerste interview, wat niet klopt zoals blijkt uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ. Vervolgens zei u dat u zich niet herinnerde wat u gezegd had, wat deze tegenstrijdigheid niet afdoende verklaart. Uw paspoort zou u verloren hebben ergens tussen Iran en Turkije – wat een eerder stereotiepe verklaring is – en u beweerde niet in het bezit te zijn van een kopie van uw paspoort. Hoewel u onderweg naar België vier maanden in Griekenland verbleef, had u nooit de intentie er internationale bescherming aan te vragen en gaf u uw vingerafdrukken slechts om deportatie te vermijden (CGVS, p. 21). Dat u niet gedeporteerd zou worden naar Afghanistan maar desondanks in Griekenland geen internationale bescherming zou aanvragen tast verder de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden terugkeervrees aan.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw terugkeervrees baseert. Wat betreft uw profiel als kapitein bij het Afghaanse leger dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw vroegere functie bij het leger. Als hoofd van het Swad Alef departement in Paktya, uw laatste functie, bestonden uw taken uit het toezicht houden op de keuken van de legerbasis en het spreken met bewakers (CGVS, p. 10). In Logar werkte u eerder in het logistiek departement en in Maidan Shahr werkte u bij een technische eenheid die instond voor de reparatie van voertuigen (CGVS, p. 10). U verbleef normaalgezien op de legerbasis, slechts eenmaal nam u deel aan een missie, met name in Maidan Shahr toen jullie huizen gingen controleren samen met de politie, wat zonder incidenten verliep (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u nooit deelnam aan acties gericht tegen de taliban of andere opstandelingen (CGVS, p. 10). U arresteerde intern een aantal personen, onder meer omwille van drugsgebruik en één persoon omdat hij gelinkt was aan de taliban, maar u was niet betrokken bij de ondervraging en verdere afhandeling (CGVS, p. 10). Aangezien uw werkzaamheden als militair zich bijna uitsluitend binnen de muren van de legerbasis afspeelden moet er besloten worden dat uw werk als militair slechts zeer beperkt zichtbaar was voor de buitenwereld en geen publiek karakter had. Uw taken beperkten zich tot interne ondersteuning zonder dat u ooit een gevechtsfunctie bekleedde. De zeer beperkte zichtbaarheid van uw tewerkstelling bij het leger voor de buitenwereld, het gegeven dat u geen functie bekleedde die u in contact bracht met eventueel vervolgende partijen en het feit dat u een punt zette achter uw professionele activiteiten bij uw vertrek uit Afghanistan of nog voor uw vertrek uit Afghanistan (zie supra), laten niet toe te besluiten dat u louter omwille van uw vroegere werk als militair een beschermingsnood zou hebben. Uw blote bewering dat de taliban hun doelwitten in Kabul, Nangarhar, Logar, Paktika of andere delen van het land kunnen treffen toont niet aan dat u persoonlijk vervolgd zou worden om het even waar in Afghanistan (CGVS, p. 20). Uw opmerking dat uw vaders neef gedood werd in Jalalabad is niet relevant in deze context (CGVS, p. 3, 10, 18). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vaders neef in Jalalabad werkzaam was bij de verkeerspolitie en daar verbleef, waardoor hij in zijn functie een zekere zichtbaarheid genoot en zich in een totaal andere positie bevond dan het geval zou zijn voor u bij terugkeer naar Afghanistan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier blijkt dat de taliban een beperkte operationele capaciteit hebben in Kabul. Hun acties aldaar beperken zich tot terreuraanslagen en gerichte moordpogingen. Niets aan uw profiel wijst erop dat u voor dat laatste te vrezen hebt; u had een eerder lage rang, en uw activiteiten voor het leger waren niet van dien aard dat ze u in de aandacht brachten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er in de video van het journaal op Shamshad TV op 30 september 2018 weliswaar een nieuwsitem over de moord op een pelotoncommandant van de verkeerspolitie in Jalalabad is, maar dat uit de vertaling (zie administratief dossier) blijkt dat de naam van het slachtoffer niet vermeld werd, evenmin werd er een band met u aangehaald, waardoor uw verklaring dat deze persoon de neef van uw vader is niet

bevestigd kan worden. Uit de vertaling van het nieuwsitem blijkt tevens dat het onduidelijk is waarom de verkeerspolitie het doelwit werd en wie de daders zijn.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Uw legerbadge, toegangsbadge van FOB Airborne, militair rijbewijs, document met betrekking tot uw promotie tot kapitein, bankuittreksels, werk- en opleidingscertificaten en foto's van uzelf vormen een aanwijzing dat u vroeger voor het Afghaanse leger gewerkt hebt, wat in se niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing, hoewel er wel gegronde redenen zijn om de periode van uw tewerkstelling bij het leger in twijfel te trekken (zie supra). Wat betreft het certificaat van uw oom S.M. (...), de foto's van uw oom en het krantenartikel met betrekking tot de dood van uw oom dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat er geen verband is tussen de dood van uw oom en uw eigen problemen (CGVS, p. 15). U verklaarde dat uw oom in 1394 of 1395 (gregoriaanse kalender: maart 2015-maart 2017) om het leven kwam bij een raketaanval op zijn voertuig door de taliban toen hij onderweg was van Kunar naar Kabul (CGVS, p. 15). Dit wijst er echter niet op dat u eenzelfde risico op vervolging zou lopen, uw oom was immers luitenant-kolonel en commandant van een bataljon, wat aanzienlijk verschilt van de lagere functies die u uitoefende en die u niet in het vizier brachten (CGVS, p. 15 en vertaling van het krantenartikel). Overigens dient opgemerkt te worden dat het krantenartikel slechts een kopie betreft, die een beperkte bewijswaarde heeft gezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden, en dat noch de naam van de krant, noch de datum van publicatie aangegeven zijn, wat de bewijswaarde ervan verder vermindert. De video van uw huwelijk waarop u en S.M. (...) te zien zijn toont hoogstens aan dat u een bepaalde band hebt met deze persoon, maar heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De foto van uw vaders neef die bij de verkeerspolitie in Jalalabad werkte en de geheugenstick met een nieuwsuitzending waarin zijn dood wordt vermeld hebben geen bewijswaarde inzake uw persoonlijke vrees voor vervolging. Vooreerst kan op basis van deze documenten en uw verklaringen niet op objectieve wijze vastgesteld worden dat de gedode persoon uw vaders neef is. Zelfs als zou vaststaan dat deze persoon uw vaders neef is, kan niet geconcludeerd worden dat u hetzelfde lot zou te wachten staan als hem, gezien uw niet overtuigende verklaringen inzake uw problemen met de taliban en het feit dat u intussen gestopt bent met uw werk als militair (zie supra). De kopieën van de taskara's van uw oom, vader, echtgenote en drie kinderen hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en vormen hoogstens een aanwijzing omtrent uw familiale situatie. Wat betreft de dreigbrief dient opgemerkt te worden dat dit een handgeschreven document is dat weinig bewijswaarde heeft gezien het opgesteld kan zijn door om het even wie die het Pashtou machtig is. De envelop toont hoogstens aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Aldus rijst de vraag of u

persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofdte mate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een hervestiging in de stad Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw werkzaamheden bij het Afghaanse leger moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was als militair maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die afgestudeerd is van de middelbare school en diverse opleidingen bij het leger heeft gevolgd (CGVS, p. 7). U bent zowel het Pashtou als het Dari machtig (CGVS, p. 4). Voorts bent u minstens enigszins vertrouwd met de stad Kabul, zo hebt u er opleidingen gevolgd (CGVS, p. 17). Voorts wijst informatie op Facebook erop dat u over een netwerk beschikt in de stad Kabul. De vriendenlijst op uw Facebookprofiel op naam van O.A.K. (...) is niet publiek zichtbaar, maar een groot deel van de personen die uw profielfoto leuk vindt of er commentaar op gaf geeft aan in Kabul te wonen, te werken of gestudeerd te hebben (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts blijken ook een aantal personen uit de vriendenlijst op het Facebookprofiel op naam van O.B. (...), onder wie uw maternale oom, in Kabul te werken, te studeren of gestudeerd te hebben (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier en CGVS, p. 16). Zoals hierboven reeds werd aangehaald zijn er verder sterke vermoedens dat u behalve als militair nog andere werkervaring hebt. Uw verklaringen omtrent de periode van aansluiting bij het leger zijn een verdere aanwijzing dat u mogelijk nog ander andere werkervaring hebt en/of hogere studies hebt gedaan. U zei dat u ongeveer acht jaar bij het leger werkte en dat u op de leeftijd van 21 of 22 jaar bij het leger aansloot, wat overeenstemt met het jaar 2007 of 2008 gezien u geboren bent in 1986 en 33 jaar oud was op het moment van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 4, 6). Tegelijk verklaarde u daarentegen dat u in 1389 (gregoriaanse kalender: maart 2010-maart 2011) na vijf maanden opleiding begon te werken op uw eerste post in Maidan Shahr en dat u stopte met uw job als militair in 1396 (gregoriaanse kalender: maart 2017-maart 2018), wat tegenstrijdig is met uw bewering op de leeftijd van 21 of 22 jaar het leger verwoegd te hebben (CGVS, p. 4, 6, 7). Het oudste document met betrekking tot uw werk en/of werkopleiding is het document "assault course" van de Officer Candidate School van 27 februari 2010, wat overeenstemt met uw verklaring dat u in 1389 bij het leger begon te werken na een aantal maanden opleiding, maar niet met uw bewering dat u op de leeftijd van 21 of 22 jaar aansloot bij het leger. Dit alles wijst op een gat van enkele jaren tussen het behalen van uw middelbaar diploma en uw aansluiting bij het leger. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering geen hogere studies gedaan te hebben en/of geen andere jobs dan militair uitgeoefend te hebben (CGVS, p. 5, 6).

Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk is omdat jullie niet genoeg eigendommen en land hebben en u dus niet rijk genoeg bent om in Kabul te wonen (CGVS, p. 20). Zoals hierboven werd opgemerkt kan echter rekening houdend met uw persoonlijke situatie en profiel geconcludeerd worden dat u in staat bent een bestaan uit te bouwen in de stad Kabul. Overigens zijn er aanwijzingen dat de financiële middelen van u en uw familie minder beperkt zijn dan u laat uitschijnen. Zo verklaarde u dat u na ontvangst van de dreigbrief niet in Jalalabad ging wonen omdat u de huishuur niet kon betalen, maar betaalde uw familie vervolgens wel uw reis naar Europa (CGVS, p. 20). Voorts verklaarde u dat de taliban hun doelwitten in verschillende plaatsen in Afghanistan, ook in Kabul, kunnen treffen en verwees u hierbij naar de moord op uw vaders neef in de stad Jalalabad (CGVS, p. 20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u omwille van uw werk als militair gekend zou hebben en dat niets aan uw profiel erop wijst dat u het doelwit zou zijn van gerichte aanslagen in Kabul, zodat dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Met betrekking tot de dood van uw neef verwijst het CGVS naar de eerdere relevante opmerkingen in deze beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een "enig middel" op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Waar hem verweten wordt dat hij nog terugkeerde naar huis, geeft verzoeker aan:

"Verzoekende partij heeft uitgelegd dat zij zeer sporadisch terug ging naar huis en als zij dat deed, dat zij haar voorzorgsmaatregelen nam: zij nam alternatieve routes, zij contacteerde familie en kennissen om de na te gaan of de toestand het toeliet om naar huis te gaan of niet. Zij bleef er ook voor een zeer korte periode en vertrok weer voordat de taliban hoogte kreeg van haar aanwezigheid."

Inzake de vaststelling dat er na zijn vertrek geen verdere gebeurtenissen plaatsvonden, doet verzoeker gelden:

"Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij niet. Had zij dan moeten wachten tot de Taliban haar had vermoord, alvorens verwerende partij de deiging zou geloven?! De neef van verzoekende partij, W. (...) (die op de duane werkte), kreeg immers op hetzelfde moment als verzoekende partij een dreigbrief en werd intussen vermoord. Hetzelfde lot staat verzoekende partij te wachten."

Aangaande de twijfels die verweerder opwerpt over zijn tewerkstelling tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst, stelt verzoeker:

"Verwerende partij is niet redelijk in haar kritiek. In Afghanistan is het niet zo dat men om de haverklap een attestje krijgt van de uitgevoerde opdrachten, zeker niet als men in het leger werkt. Om haar werkzaamheden te bewijzen, heeft verzoekende partij tal van rekeningafschriften voorgelegd waaruit blijkt dat zij toto haar vertrek betaald werd door het leger, wat bewijst dat zij altijd gewerkt heeft voor het leger. Het gaat niet op om simpelweg te stellen dat aan deze stukken geen bewijswaarde kan worden gehecht. Verzoekende partij zal haar best doen om nog bijkomende bewijzen te bekomen, zoals aanwezigheidsattesten en haar ontslagbrief, ook al is dat absoluut niet evident!

Verzoekende partij benadrukt dat zij niet enkel problemen heeft met de Taliban, maar ook met de Afghaanse autoriteiten, gezien zij het leger zonder toestemming heeft verlaten."

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven omtrent zijn Facebookprofiel(en). Hij betoogt:

“Verzoekende partij heeft maar een facebook profiel, op naam van O.A.K. (...). Zij heeft geen idee we het andere profiel heeft aangemaakt, maar dat is iets dat vaak voorkomt in Afghanistan. Mensen maken profielen aan en maken gebruik van foto's van anderen om zich populair te maken en 'likes' te krijgen. De redenering van verwerende partij wordt helemaal absurd waar zij stelt te vermoeden dat verzoekende partij mogelijks een andere job heeft uitgevoerd omdat zij een foto heeft gevonden van verzoekende partij met een kostuum aan. Dergelijk manier van redeneren raakt kant noch wal...”

Over zijn reisweg, verklaart verzoeker:

“Verzoekende partij heeft nooit verklaard niet over een paspoort te hebben beschikt. Verwerende partij heeft haar duidelijk verkeerd begrepen. Op de DVZ kreeg zij beperkte tijd om haar relaas te doen. Er werden haar zelfs geen vragen gesteld over haar paspoort. Pas op het CGVS kreeg zij de tijd en de mogelijkheid om haar relaas te doen en misverstanden uit te klaren, zij volhardt dan ook in haar verklaringen zoals gedaan tijdens het gehoor op het CGVS.”

Verzoeker gaat vervolgens in op een tegenstrijdigheid omtrent de wijze waarop zijn vader werd ontvoerd door de taliban. Deze tegenstrijdigheid wordt volgens hem door verweerder aan hem verweten en zou zich voordoen tussen zijn verklaringen tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming en zijn verklaringen tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming.

Verder voert verzoeker aan:

“Verzoekende partij begrijpt niet hoe verwerende partij kan stellen dat het profiel van verzoekende partij als kapitein bij het Afghaanse leger niet voldoende zou zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Zij heeft ontegensprekelijk een risico profiel en zal geviseerd worden door de taliban, zeker gezien ook het feit dat er talloze foto's van haar online circuleren in haar leger uniform.

Door deze weigeringsbeslissing, stuurt verwerende partij verzoekende partij een zekere dood tegemoet.”

2.2. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoeker benadrukt dat zijn Afghaanse nationaliteit niet wordt betwijfeld. Vervolgens wijst hij op een rapport van Amnesty International van oktober 2017, waarin het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst wordt gehekeld. Op basis van de inhoud van dit rapport, geeft verzoeker aan:

“Verzoekende partij zou met andere woorden gedropt worden in een ‘warzone’ en moet zich maar zien te beredderen, omdat verwerende partij deze provincie veilig genoeg vindt voor verzoekende partij om zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenover bewijzen!

Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis: (eigen onderlijning)

(...)

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor haar leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoekende partij is er zeker van dat zij ten prooi zal vallen van het Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld: p. 10 Amnesty International rapport

(...)

De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non-refoulement beginsel.

De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om: p. 19- 20 Amnesty International rapport: (eigen onderlijning)

(...)

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om asielzoekers terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.”

Verzoeker wijst voorts op zijn kwetsbare profiel. Hij stelt, opnieuw verwijzend naar het voormelde rapport van Amnesty International, dat hij in Europa verwesterd is en gevaar loopt te worden vervolgd in Afghanistan.

Verzoeker stelt dat de mensenrechten in geheel Afghanistan meer en meer worden geschonden en vervolgt:

“Hoewel het COI focus rapport stelt dat het aantal slachtoffers in 2019 is afgenomen, toch blijven deze cijfers hallucinant:2 (p. 14-16)

(...)

Ook anno 2020 blijven de aanslagen zich verder zetten:

(...)”.

Verzoeker wijst op een persartikel omtrent een zelfmoordaanslag met 6 doden en een aantal gewonden die in februari 2020 plaatsvond bij een militaire academie in Kabul.

Verzoeker geeft aan:

“Ook verwerende partij kan niet anders dan toe te geven dat er zich met regelmaat terreuraanslagen voordoen in Afghanistan, maar probeert dit te relativiseren door te stellen dat het niet om een “open combat” zou gaan, en baseert zich op achterhaalde informatie.

Verzoekende partij loopt er dagelijks een reëel gevaar onderworpen te worden aan onmenselijke en vernederende behandeling.”

2.3. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker het in het verzoekschrift aangehaalde rapport van Amnesty International van oktober 2017 bij het verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft amtsshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat, in zoverre verzoeker in het verzoekschrift een betoog voert omtrent een aan hem verweten tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die hij tijdens zijn eerste en zijn tweede verzoek om internationale bescherming aflegde over de ontvoering van zijn vader, huidig verzoek verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming betreft en verzoeker zich verweert tegen een motief dat niet in de bestreden beslissing is opgenomen. Bijgevolg dient te worden besloten dat deze passage in het verzoekschrift werd opgenomen door onzorgvuldig kopieer- en plakwerk van verzoekers advocaat en wordt deze passage verder buiten beschouwing gelaten.

Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met en een vrees ten aanzien van de taliban. Deze zouden zijn voortgesprongen uit zijn beroepsactiviteiten als militair in Afghanistan.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst zijn er een aantal elementen die de geloofwaardigheid van de door u beweerde bedreigingen en problemen aantasten. Zo is het opmerkelijk dat u, nadat de lokale taliban te weten gekomen waren over uw werk en de talibancommandant Qari Omar herhaaldelijk naar uw woning was gekomen en navraag naar u gedaan had bij uw familie, toch nog het risico nam om herhaaldelijk naar huis te gaan (CGVS, p. 17). Dat u via een alternatieve weg naar huis ging zonder iemand te informeren en maar één of twee nachten thuisbleef, vergoelijkt dit niet (CGVS, p. 17, 20). De houding van de taliban ten aanzien van het Afghaanse leger is algemeen gekend in Afghanistan, het is dan ook opmerkelijk dat u als militair die persoonlijk gezocht werd door de lokale taliban van zijn regio het risico zou nemen naar huis te gaan in deze omstandigheden, zelfs met enige voorzorgsmaatregelen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van zijn eerder afgelegde verklaringen, doet hij namelijk op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het onaannemelijk is dat verzoeker, zo hij werkelijk werd geviseerd door de taliban, nog meermaals zou zijn teruggekeerd naar en hebben overnacht in zijn woning.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts is het opmerkelijk dat er voor zover u weet geen verdere gebeurtenissen omtrent uw problemen geweest zijn na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 19, 20). U bent in contact met uw familie, zo sprak u nauwelijks twee dagen voor het persoonlijk onderhoud nog met uw familie (CGVS, p. 14), bijgevolg kan verondersteld worden dat u op de hoogte zou zijn van eventuele verdere ontwikkelingen. Mufti is nadat de dreigbrief bezorgd echter niet meer naar uw huis gegaan, zo zei u. Gevraagd of u indicaties hebt dat u nog steeds gezocht wordt door de taliban, verklaarde u dat ze wellicht weten dat u het land verliet, gezien ze niet meer naar uw huis en dorp gekomen zijn (CGVS, p. 19, 20). Dit is echter een hypothese die u niet verder onderbouwt. Het is weinig aannemelijk dat de taliban eerst actief op zoek waren naar u en daarbij herhaaldelijk navraag deden naar u bij uw familie, en vervolgens, nota bene nadat ze een dreigbrief met een laatste waarschuwing bezorgd hadden (CGVS, p. 19), niet meer naar uw huis kwamen. Het CGVS wijst er dan ook op dat het ontbreken van verdere ontwikkelingen niet noodzakelijk het gevolg is van het feit dat de taliban weten dat u in het buitenland verblijft. Een meer plausibele verklaring is dat de taliban noch voor uw vertrek uit Afghanistan, noch na uw vertrek op zoek waren naar u.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad is, net als verweerder, de mening toegedaan dat het niet aannemelijk is dat de taliban, zo deze hem daadwerkelijk viseerden, na verzoekers vertrek niet meer naar verzoekers woning kwamen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Hoewel het CGVS niet in twijfel trekt dat u ooit voor het leger gewerkt hebt, zijn er aantal elementen die ernstige twijfels oproepen omtrent uw bewering tot vlak voor uw vertrek in het Afghaanse leger gewerkt te hebben. U legt weliswaar uw legerbadge, toegangsbadge van FOB Airborne, militair rijbewijs, document met betrekking tot uw promotie tot kapitein, verscheidene certificaten met betrekking tot uw werk en werkopleidingen, foto's van uzelf en kopieën van bankuittreksels neer, maar er dient opgemerkt te worden dat het merendeel van deze documenten van enige tijd voor uw vertrek dateert. De bankuittreksels dateren weliswaar van kort voor uw vertrek, maar hebben een beperkte bewijswaarde aangezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden door middel van knip- en plakwerk. Met betrekking tot de certificaten dient opgemerkt te worden dat het meest recente certificaat dateert van augustus 2014. U verklaarde zelf dat de meest recente documenten met betrekking tot uw werk uw promotiekaart en militaire identiteitskaart (badge met afgiftedatum 16/08/2015) zijn die beiden van 1394 dateren (gregoriaanse kalender maart 2015-maart 2016) (CGVS, p. 12). Daarna zou u geen documenten meer gekregen hebben en zou u ook geen opleidingen meer hebben gevolgd (CGVS, p. 12). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u de laatste jaren van uw werk bij het leger geen enkel document ontvangen zou hebben en geen enkele opleiding gevolgd zou hebben. Dit doet het vermoeden rijzen dat u eerder dan aangegeven stopte met uw werk bij het leger, wat dan ook de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen omwille van uw werk bij het leger kort voor uw vertrek aantast. Sommige van de certificaten vertonen bovendien dubieuze kenmerken. Zo is uw foto op verscheidene van de certificaten eenvoudigweg een uitgeknipte geprinte foto op amateuristische wijze op het certificaat gekleefd, soms zelf met de vermelding “jpg” erop, waardoor twijfels ontstaan omtrent de authenticiteit van deze documenten. Dit alles roept bijgevolg twijfels op omtrent de periode en/of aard van uw tewerkstelling bij het leger.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Met zijn loutere verwijzing naar de neergelegde rekeningafschriften en de eenvoudige ontkenning van de hieromtrent in de bestreden beslissing opgenomen motieven, doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze afschriften

gedane vaststellingen. Gezien verzoeker van de periode daarvoor wel tal van documenten en attesten neerlegde, kan verzoekers uitleg dat er in Afghanistan niet vaak documenten worden uitgereikt verder niet overtuigen en mocht van hem, dit in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, weldegelijk worden verwacht dat hij ook van zijn beweerde werkzaamheden in de laatste periode voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst de nodige bewijzen zou kunnen voorleggen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift zelf duidelijk laat uitschijnen dat dergelijke bewijzen weldegelijk bestaan, en dit in de vorm van aanwezigheidsattesten en zijn ontslagbrief.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ook uw Facebookprofiel wijst erop dat u mogelijk ander werk deed voor uw vertrek uit Afghanistan. U verklaarde dat u maar één Facebookprofiel hebt of gehad hebt, dit op naam van O.A.K. (...) (CGVS, p. 4). Toen u tijdens het onderhoud een Facebookprofiel op naam van O.B. (...) werd getoond, erkende u dat uw foto's te zien zijn op dit profiel, maar ontkende u dat het uw profiel was (CGVS, p. 15, 16). U verklaarde dat het profiel mogelijk door een vriend van u in Griekenland werd gemaakt (CGVS, p. 16). Het CGVS confronteerde u met het feit dat het profiel minstens in 2016 in gebruik was, wat voor uw verblijf in Griekenland was, maar uw reactie hierop was enkel een herhaling dat u het profiel niet gebruikte (CGVS, p. 16). U zei dat mogelijk een collega van het leger of een familielid van u dit profiel maakte, en dat zoiets veel gebeurt om meer “likes” en commentaren te krijgen (CGVS, p. 16). Dit houdt echter geen steek, gezien het profiel vol met foto's van u staat en u zonder aarzelen heel wat personen in de vriendenlijst van het profiel kon identificeren (CGVS, p. 16). Alles wijst er bijgevolg op dat dit uw eigen Facebookprofiel is en dat u de intentie had om dit profiel verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties. Op dit Facebookprofiel is onder meer een foto van uzelf gekleed in een kostuum met das te zien, gepost op 22 augustus 2016 (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Gevraagd naar de omstandigheden waarin deze foto genomen werd, verklaarde u dat de kledij een geschenk was van een [buitenlandse] vrouwelijke adviseur en dat u deze kledij droeg toen u samen met uw zoontje naar het verjaardagsfeestje van die vrouw ging dat gehouden werd bij de inlichtingendienst in Kabul (CGVS, p. 16, 17). Het CGVS acht het echter weinig aannemelijk dat u een dergelijk cadeau zou krijgen van een vrouwelijke adviseur en dat u met uw zoontje naar een dergelijk feestje op de inlichtingendienst in Kabul zou gaan. Dit onaannemelijke verhaal met betrekking tot de foto in combinatie met de vaststelling dat u poogde dit Facebookprofiel verborgen te houden doet vermoeden dat er een andere verklaring is voor de foto, bijvoorbeeld dat u in Afghanistan nog een andere job dan militair hebt uitgeoefend.

Met betrekking tot het Facebookprofiel op naam van O.B. (...) dient nog opgemerkt te worden dat O.B. (...) de naam is die u opgaf bij registratie in Griekenland (CGVS, p. 3). U verklaarde dat u die naam nooit gebruikte in Afghanistan en dat u die naam opgaf in Griekenland omdat u er niet wou blijven. Dat de naam op dit bewuste Facebookprofiel dezelfde is als de valse naam die u zou opgegeven hebben in Griekenland is opmerkelijk en doet vermoeden dat dit wel een naam is die u in Afghanistan gebruikte en dat u deze trachtte verborgen te houden voor de Belgische asielinstanties.

Uw Facebookprofielen ondermijnen voorts de door u ingeroepen vrees voor vervolging. U verklaarde dat u met behulp van een tolk uw Facebookprofiel op naam van O.A.K. (...) maakte toen u in Paktya werkte en dat u foto's van uzelf in uniform deelde op Facebook (CGVS, p. 13). Het is echter weinig aannemelijk dat u enerzijds uw werk bij het leger geheim hield en aan dorpelingen vertelde dat u als job voor bloemen en vazen zorgde in een huis en anderzijds foto's van uzelf in uniform publiceerde op uw Facebook met uw eigen naam (CGVS, p. 13). Dat u toen niet dacht dat mensen u zouden vinden via Facebook is een weinig overtuigende verklaring, dergelijke naïviteit stemt niet overeen met uw profiel en de door u beschreven voorzorgsmaatregelen ter bescherming van uw veiligheid (CGVS, p. 13). Overigens dient opgemerkt te worden dat er zelfs ten tijde van uw onderhoud bij het CGVS nog heel wat foto's van uzelf als militair publiek zichtbaar waren op uw Facebookprofiel (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Het CGVS merkt voorts op dat ook op het profiel op naam van O.B. (...), waarvan om bovenvermelde redenen aangenomen kan worden dat het uw profiel is, foto's van uzelf in uniform gepubliceerd voor uw vertrek uit Afghanistan publiek zichtbaar zijn (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier).”

Verzoeker slaagt er in het geheel niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Verzoeker herhaalt weliswaar dat hij geen idee zou hebben wie het Facebookprofiel op naam van O.B. aanmaakte, doch met deze loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen doet hij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Dat het Facebookprofiel op naam van O.B. niet aan verzoeker toebehoort, is gelet op de voormelde vaststellingen manifest onaannemelijk. Verzoeker gaf deze naam op in Griekenland, het voormelde Facebookprofiel bevat verzoekers foto's en verzoeker bleek in staat heel wat personen op de vriendenlijst van dit profiel te identificeren. Dat het voormelde Facebookprofiel weldegelijk aan verzoeker toebehoort, kan aldus bezwaarlijk worden ontkend. Dat verzoeker dit desalniettemin toch tracht te ontkennen, wijst erop dat hij zaken tracht achter

te houden voor de Belgische asielinstanties en doet op ernstige wijze afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn gezegden.

Verder treedt de Raad verweerder bij waar deze uit de vaststelling dat verzoeker op het Facebookprofiel wordt afgebeeld in kostuum, in combinatie met de vaststellingen dat verzoeker dit Facebookprofiel verborgen trachtte te houden en dat hij over deze foto een onaannemelijk verhaal opdiste, afleidt dat er voor deze foto een andere verklaring is, zoals het feit dat verzoeker de laatste jaren voor zijn vertrek een andere job uitoefende.

Voor het overige laat verzoeker de voormelde motieven onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht aangegeven:

“Uw verklaringen omtrent uw reis overtuigen ook niet. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit over een paspoort beschikte en dat u over land van Afghanistan naar Iran reisde alvorens verder te reizen richting Turkije en Europa (verklaring DVZ, vraag 28, 37). Bij het CGVS verklaarde u echter dat u met uw eigen paspoort en een visum van Kabul naar Iran reisde per vliegtuig (CGVS, p. 20, 21). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zei u eerst dat deze vragen u niet gesteld werden bij het eerste interview, wat niet klopt zoals blijkt uit de verklaringen die u aflegde bij de DVZ. Vervolgens zei u dat u zich niet herinnerde wat u gezegd had, wat deze tegenstrijdigheid niet afdoende verklaart. Uw paspoort zou u verloren hebben ergens tussen Iran en Turkije – wat een eerder stereotiepe verklaring is – en u beweerde niet in het bezit te zijn van een kopie van uw paspoort. Hoewel u onderweg naar België vier maanden in Griekenland verbleef, had u nooit de intentie er internationale bescherming aan te vragen en gaf u uw vingerafdrukken slechts om deportatie te vermijden (CGVS, p. 21). Dat u niet gedeporteerd zou worden naar Afghanistan maar desondanks in Griekenland geen internationale bescherming zou aanvragen tast verder de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden terugkeervrees aan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met zijn herhaling van de verklaring dat de vragen over zijn paspoort (en reis) hem bij de DVZ niet zouden zijn gesteld, doet verzoeker geenszins afbreuk aan de vaststelling dat dit kennelijk feitelijk grondslag mist en, blijkens zijn duidelijke verklaringen bij de DVZ, niet klopt. Met zijn loutere volharding in de verklaringen die hij aflegde bij het CGVS, doet verzoeker verder geenszins afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en zijn eerdere, bij de DVZ afgelegde verklaringen. De motieven omtrent zijn verblijf en gebrek aan verzoek om internationale bescherming in Griekenland, laat verzoeker voorts onverlet. Derhalve blijven de voormelde motieven onverminderd gehandhaafd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas.

Gezien verzoeker gelet op het voorgaande niet aannemelijk maakt dat hij tot aan zijn vertrek uit zijn land van herkomst tewerkgesteld was bij het Afghaanse leger en er blijkens de hoger gedane vaststellingen evenmin geloof kan worden gehecht aan de reden waarom, het moment waarop en de omstandigheden waarin hij dit leger en zijn land van herkomst beweert te hebben verlaten, kan voorts niet het minste geloof worden gehecht aan de bewering dat verzoeker omdat hij het leger zonder toestemming zou hebben verlaten de Afghaanse autoriteiten zou dienen te vrezen.

De door verzoeker bijgebrachte documenten, zoals opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen, voor zover deze hoger nog niet werden besproken, geen afbreuk doen aan de voormelde motieven. Omtrent deze documenten, wordt in de bestreden beslissing immers met recht gemotiveerd als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. Uw taskara heeft enkel betrekking op uw identiteit, die niet in twijfel getrokken wordt door het CGVS. Uw legerbadge, toegangsbadge van FOB Airborne, militair rijbewijs, document met betrekking tot uw promotie tot kapitein, bankuittreksels, werk- en opleidingscertificaten en foto's van uzelf vormen een aanwijzing dat u vroeger voor het Afghaanse leger gewerkt hebt, wat in se niet in twijfel getrokken wordt in deze beslissing, hoewel er wel gegronde redenen zijn om de periode van uw tewerkstelling bij het leger in twijfel te trekken (zie supra). Wat betreft het certificaat van uw oom S.M. (...), de foto's van uw oom en het krantenartikel met betrekking tot de dood van uw oom dient opgemerkt te worden dat u verklaarde dat er geen verband is tussen de dood van uw oom en uw eigen problemen (CGVS, p. 15). U verklaarde dat uw oom in 1394 of 1395 (gregoriaanse kalender: maart 2015-maart 2017) om het leven kwam bij een raketaanval op zijn voertuig door de taliban toen hij onderweg was van Kunar naar Kabul

(CGVS, p. 15). Dit wijst er echter niet op dat u eenzelfde risico op vervolging zou lopen, uw oom was immers luitenant-kolonel en commandant van een bataljon, wat aanzienlijk verschilt van de lagere functies die u uitoefende en die u niet in het vizier brachten (CGVS, p. 15 en vertaling van het krantenartikel). Overigens dient opgemerkt te worden dat het krantenartikel slechts een kopie betreft, die een beperkte bewijswaarde heeft gezien kopieën makkelijk bewerkt kunnen worden, en dat noch de naam van de krant, noch de datum van publicatie aangegeven zijn, wat de bewijswaarde ervan verder vermindert. De video van uw huwelijk waarop u en S.M. (...) te zien zijn toont hoogstens aan dat u een bepaalde band hebt met deze persoon, maar heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. De foto van uw vaders neef die bij de verkeerspolitie in Jalalabad werkte en de geheugenstick met een nieuwsuitzending waarin zijn dood wordt vermeld hebben geen bewijswaarde inzake uw persoonlijke vrees voor vervolging. Vooreerst kan op basis van deze documenten en uw verklaringen niet op objectieve wijze vastgesteld worden dat de gedode persoon uw vaders neef is. Zelfs als zou vaststaan dat deze persoon uw vaders neef is, kan niet geconcludeerd worden dat u hetzelfde lot zou te wachten staan als hem, gezien uw niet overtuigende verklaringen inzake uw problemen met de taliban en het feit dat u intussen gestopt bent met uw werk als militair (zie supra). De kopieën van de taskara's van uw oom, vader, echtgenote en drie kinderen hebben geen bewijswaarde met betrekking tot de door u ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging en vormen hoogstens een aanwijzing omtrent uw familiale situatie. Wat betreft de dreigbrief dient opgemerkt te worden dat dit een handgeschreven document is dat weinig bewijswaarde heeft gezien het opgesteld kan zijn door om het even wie die het Pashtou machtig is. De envelop toont hoogstens aan dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan doch laat deze geheel onverlet. Bijgevolg blijven zij onverminderd gelden.

Verzoeker vestigt in het verzoekschrift wel nog de aandacht op zijn beroepsverleden in het Afgaanse leger en het verhoogde risico dat hij ingevolge hiervan loopt. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

"Wat betreft uw profiel als kapitein bij het Afgaanse leger dient opgemerkt te worden dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat u reeds in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zouden zijn van uw vroegere functie bij het leger. Als hoofd van het Swad Alef departement in Paktya, uw laatste functie, bestonden uw taken uit het toezicht houden op de keuken van de legerbasis en het spreken met bewakers (CGVS, p. 10). In Logar werkte u eerder in het logistiek departement en in Maidan Shahr werkte u bij een technische eenheid die instond voor de reparatie van voertuigen (CGVS, p. 10). U verbleef normaalgezien op de legerbasis, slechts eenmaal nam u deel aan een missie, met name in Maidan Shahr toen jullie huizen gingen controleren samen met de politie, wat zonder incidenten verliep (CGVS, p. 10). U verklaarde dat u nooit deelnam aan acties gericht tegen de taliban of andere opstandelingen (CGVS, p. 10). U arresteerde intern een aantal personen, onder meer omwille van drugsgebruik en één persoon omdat hij gelinkt was aan de taliban, maar u was niet betrokken bij de ondervraging en verdere afhandeling (CGVS, p. 10). Aangezien uw werkzaamheden als militair zich bijna uitsluitend binnen de muren van de legerbasissen afspeelden moet er besloten worden dat uw werk als militair slechts zeer beperkt zichtbaar was voor de buitenwereld en geen publiek karakter had. Uw taken beperkten zich tot interne ondersteuning zonder dat u ooit een gevechtsfunctie bekleedde. De zeer beperkte zichtbaarheid van uw tewerkstelling bij het leger voor de buitenwereld, het gegeven dat u geen functie bekleedde die u in contact bracht met eventueel vervolgende partijen en het feit dat u een punt zette achter uw professionele activiteiten bij uw vertrek uit Afghanistan of nog voor uw vertrek uit Afghanistan (zie supra), laten niet toe te besluiten dat u louter omwille van uw vroegere werk als militair een beschermingsnood zou hebben. Uw blote bewering dat de taliban hun doelwitten in Kabul, Nangarhar, Logar, Paktika of andere delen van het land kunnen treffen toont niet aan dat u persoonlijk vervolgd zou worden om het even waar in Afghanistan (CGVS, p. 20). Uw opmerking dat uw vaders neef gedood werd in Jalalabad is niet relevant in deze context (CGVS, p. 3, 10, 18). Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw vaders neef in Jalalabad werkzaam was bij de verkeerspolitie en daar verbleef, waardoor hij in zijn functie een zekere zichtbaarheid genoot en zich in een totaal andere positie bevond dan het geval zou zijn voor u bij terugkeer naar Afghanistan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan het dossier blijkt dat de taliban een beperkte operationele

capaciteit hebben in Kabul. Hun acties aldaar beperken zich tot terreuraanslagen en gerichte moordpogingen. Niets aan uw profiel wijst erop dat u voor dat laatste te vrezen hebt; u had een eerder lage rang, en uw activiteiten voor het leger waren niet van dien aard dat ze u in de aandacht brachten. Bovendien dient opgemerkt te worden dat er in de video van het journaal op Shamshad TV op 30 september 2018 weliswaar een nieuwsitem over de moord op een pelotoncommandant van de verkeerspolitie in Jalalabad is, maar dat uit de vertaling (zie administratief dossier) blijkt dat de naam van het slachtoffer niet vermeld werd, evenmin werd er een band met u aangehaald, waardoor uw verklaring dat deze persoon de neef van uw vader is niet bevestigd kan worden. Uit de vertaling van het nieuwsitem blijkt tevens dat het onduidelijk is waarom de verkeerspolitie het doelwit werd en wie de daders zijn."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Hij vergenoegt zich er immers toe te verwijzen naar de foto's van hem in uniform die online circuleren. Hiermee toont verzoeker op generlei wijze aan dat de taliban van zijn voormalige beroepsactiviteiten op de hoogte zouden zijn; laat staan dat hij aannemelijk zou maken dat zij hem daarom heden, jaren na datum, (nog) persoonlijk zouden willen viseren. Daarenboven kan verzoeker voorafgaand aan of bij een terugkeer naar zijn land van herkomst de betreffende foto's eenvoudigweg van zijn Facebookprofiel halen. Dat verzoeker zelf de mening is toegedaan dat zijn loutere voormalige beroepsactiviteiten niet volstaan om in zijner hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, blijkt bovendien uit het gegeven dat hij het nodig achtte om het hoger ongeloofwaardig bevonden asielrelaas op te dissen.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift daarnaast tracht te laten uitschijnen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden beschouwd en daardoor problemen riskeert, dient te worden opgemerkt dat verzoeker ook in dit betoog niet kan worden gevolgd. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat uit de informatie die verzoeker aanreikt en uit de overige voorliggende informatie in het geheel niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoeker en bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker toont geenszins aan en uit de beschikbare informatie blijkt niet dat eenieder die na een verblijf in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks derhalve *in concreto* aannemelijk te maken. Hier blijft hij echter in gebreke. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij door zijn verblijf in Europa dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer ingevolge zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd zou worden beschouwd. Verder concretiseert hij in het geheel niet waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de reeds hoger aangevoerde en besproken asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er verder geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Omtrent de (veiligheids-)situatie in en de bereikbaarheid van Kabul, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

(...)

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een hervestiging in de stad Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar uw werkzaamheden bij het Afghaanse leger moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u werkzaam was als militair maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Het rapport van Amnesty International waarnaar hij verwijst, dateert reeds van bijna drie jaren geleden. Bijgevolg kan dit rapport bezwaarlijk als voldoende actueel worden beschouwd teneinde de situatie in Afghanistan in het algemeen en in Kabul in het bijzonder heden in te schatten. Met zijn verwijzing naar de informatie die verweerder hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing, doet verzoeker voorts op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, op deze informatie gestoelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan en Kabul. Het persartikel waarnaar verzoeker verwijst, kan evenmin volstaan om afbreuk te doen aan deze analyse. Dat zich in Kabul jegens de Afghaanse overheid en het Afghaanse leger gerichte zelfmoordaanslagen voordoen, betreft namelijk een gegeven dat in de voormelde analyse en de informatie waarop deze analyse steunt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven kan niet volstaan om te besluiten dat de situatie aldaar zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Tot slot wijst de Raad erop dat de informatie waarop verweerder zich in de bestreden beslissing steunt bij een aanvullende nota van 6 oktober 2020 verder wordt bevestigd door nieuwe recente informatie waaronder de COI Focus ‘Afghanistan: Security situation in Kabul city’ van 8 april 2020.

Rest aldus nog na te gaan of van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in Kabul vestigt. In dit kader, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een volwassen man bent die

afgestudeerd is van de middelbare school en diverse opleidingen bij het leger heeft gevolgd (CGVS, p. 7). U bent zowel het Pashtou als het Dari machtig (CGVS, p. 4). Voorts bent u minstens enigszins vertrouwd met de stad Kabul, zo hebt u er opleidingen gevolgd (CGVS, p. 17). Voorts wijst informatie op Facebook erop dat u over een netwerk beschikt in de stad Kabul. De vriendenlijst op uw Facebookprofiel op naam van O.A.K. (...) is niet publiek zichtbaar, maar een groot deel van de personen die uw profielfoto leuk vindt of er commentaar op gaf geeft aan in Kabul te wonen, te werken of gestudeerd te hebben (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier). Voorts blijken ook een aantal personen uit de vriendenlijst op het Facebookprofiel op naam van O.B. (...), onder wie uw maternale oom, in Kabul te werken, te studeren of gestudeerd te hebben (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier en CGVS, p. 16). Zoals hierboven reeds werd aangehaald zijn er verder sterke vermoedens dat u behalve als militair nog andere werkervaring hebt. Uw verklaringen omtrent de periode van aansluiting bij het leger zijn een verdere aanwijzing dat u mogelijk nog ander andere werkervaring hebt en/of hogere studies hebt gedaan. U zei dat u ongeveer acht jaar bij het leger werkte en dat u op de leeftijd van 21 of 22 jaar bij het leger aansloot, wat overeenstemt met het jaar 2007 of 2008 gezien u geboren bent in 1986 en 33 jaar oud was op het moment van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 4, 6). Tegelijk verklaarde u daarentegen dat u in 1389 (gregoriaanse kalender: maart 2010-maart 2011) na vijf maanden opleiding begon te werken op uw eerste post in Maidan Shahr en dat u stopte met uw job als militair in 1396 (gregoriaanse kalender: maart 2017-maart 2018), wat tegenstrijdig is met uw bewering op de leeftijd van 21 of 22 jaar het leger verwoogd te hebben (CGVS, p. 4, 6, 7). Het oudste document met betrekking tot uw werk en/of werkopleiding is het document "assault course" van de Officer Candidate School van 27 februari 2010, wat overeenstemt met uw verklaring dat u in 1389 bij het leger begon te werken na een aantal maanden opleiding, maar niet met uw bewering dat u op de leeftijd van 21 of 22 jaar aansloot bij het leger. Dit alles wijst op een gat van enkele jaren tussen het behalen van uw middelbaar diploma en uw aansluiting bij het leger. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering geen hogere studies gedaan te hebben en/of geen andere jobs dan militair uitgeoefend te hebben (CGVS, p. 5, 6).

Men kan dus concluderen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandige man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat dit niet mogelijk is omdat jullie niet genoeg eigendommen en land hebben en u dus niet rijk genoeg bent om in Kabul te wonen (CGVS, p. 20). Zoals hierboven werd opgemerkt kan echter rekening houdend met uw persoonlijke situatie en profiel geconcludeerd worden dat u in staat bent een bestaan uit te bouwen in de stad Kabul. Overigens zijn er aanwijzingen dat de financiële middelen van u en uw familie minder beperkt zijn dan u laat uitschijnen. Zo verklaarde u dat u na ontvangst van de dreigbrief niet in Jalalabad ging wonen omdat u de huishuur niet kon betalen, maar betaalde uw familie vervolgens wel uw reis naar Europa (CGVS, p. 20). Voorts verklaarde u dat de taliban hun doelwitten in verschillende plaatsen in Afghanistan, ook in Kabul, kunnen treffen en verwees u hierbij naar de moord op uw vaders neef in de stad Jalalabad (CGVS, p. 20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u omwille van uw werk als militair gekend zou hebben en dat niets aan uw profiel erop wijst dat u het doelwit zou zijn van gerichte aanslagen in Kabul, zodat dit niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Met betrekking tot de dood van uw neef verwijst het CGVS naar de eerdere relevante opmerkingen in deze beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker voert, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen omtrent zijn Facebookprofiel(en), niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de voormelde motieven. Bijgevolg blijven deze onverminderd overeind.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat verzoeker in Kabul beschikt over een intern vestigingssalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT